

CONDEIERUL BENONE PUȘCĂ

George Lateș¹

La un an de la înveșnicirea creștinului ortodox Benone Pușcă, la solicitarea diligentă a departamentului PR, ne-am gândit la un mod de a-i celebra amintirea care să iasă cumva din rânduiala bisericească și din encomiastica de circumstanță. În consecință, am ales o ipostază mai puțin accesibilă colegilor de alte specialități, dar extrem de dragă pe parcursul vieții pământești a defunctului: activitatea de scriitor concretizată în nenumărate volume memorialistice și în alte texte cu profil literar mai accentuat. Am fost martor din umbră al elaborării acestora și le-am pregătit pentru tipar sub egida Editurii Universitare Danubius. Altfel zis, am fost unul dintre primii cititori ai acestora, situație predilectă pentru mine, pentru că am palpat la cald materialul ieșit direct din condeiul autorului. Ne-am bucurat când le-am văzut în forma volumen și i-am dedicat ședințe speciale în cadrul Salonului Academic Cultural, instituție inițiată special pentru a promova inițiative culturale de ținută. Pe lângă cărțile aduse spre bucuria participanților, spectacolul oferit de autorul acestora ne-a încălzit de fiecare dată inimile și ne-a apropiat și mai mult de omul plin de energie și inventivitate, aceasta chiar în ciuda suferinței din ultimii ani, care i-a înnegurat existența, dar nu și energia creatoare.

Condeierul nu și-a descoperit vocația la senectute, vârstă când se scriu memoriile, ci, imediat după terminarea Facultății de Drept din Iași. La început a scris sentințe și rapoarte, apoi a intrat în administrație și și-a lărgit aria competențelor scriitoricești. Încă din primii ani în administrație a început să cocheteze cu teatrul. Piesele s-au jucat pe scena dramaticului gălățean sau au fost incluse în Teatru la microfon de la Radio România. În această ipostază de lucrător în administrație și dramaturg l-am descoperit când profesia m-a pus față în față cu numele ce suna puțin exotic prin combinația celor două cuvinte. Cu Omul în carne și oase m-am întâlnit întâia oară la Danubius, instituția popasului meu academic din ultimii 15 ani. Apetitul cultural comun ne-a pus față în față tot mai des și de aceea, invitat sau nu, îl căutam la biroul pe care-l onora cu figura sa masivă, dar și cu bonomia și căldura specifice unui vrâncean pur-sânge. Biroul din Corpul B a fost martorul elaborării cărților memorialistice dar și al tratatelor academice de drept. Acolo, în biroul de rector obișnuiau să-l viziteze Constantin Frosin, înveșnicit și el de câțiva ani buni, Coriolan Păunescu, poetul și prietenul de zeci de ani, și el trecut la cele veșnice. Părea un stejar de neclintit ce și-a îngropat părinți, frați și surori, prieteni și camarazi de drum, doar că o boală necruțătoare îl săpa la rădăcină și-n cele din urmă l-a răpus, lăsând în urmă nu doar regrete ci și un spirit de luptător, amintirea omului cald și prietenos cu toți cei din preajmă.

¹ Conf.univ.dr., Universitatea Danubius din Galați.

Universitatea Danubius i se datorează, cărțile vin să pună temelie la acest edificiu triumfal, pe care nimeni și nimic nu-l va clinti, chiar dacă dificultăți au fost și vor mai fi. Ne-a rămas nouă, condeierul de serviciu din Danubius, sarcina onorantă de a-l omagia și de a le aminti colegilor că au trăit în preajma unui Om între Oameni. De aceea, cât Dumnezeu ne va îngădui să rămânem pe pământ, îl vom pomeni cu toată smerenia creștină, cuvântul scris sau rostit fiind cea mai elevată și mai pravoslavnică formă a pomenirii creștine.

Dumnezeu să-l odihnească în pace!

în numele colectivului
Editurii Universitare Danubius